

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.343 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 september 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 maart 2008 het Rijk is binnengekomen, diende op 25 maart 2008 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 22 mei 2008, overeenkomstig de bepalingen van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003), aan de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Op 10 juli 2008 willigden de Griekse autoriteiten, in toepassing van artikel 10, punt 1, van de verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

1.4. Op 12 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). De motivering van deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **de Griekse autoriteiten** toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art. 10.1** van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

Uit het Eurodacverslag van 25/03/2008 blijkt dat betrokkene op 08/02/2008 na een illegale binnenkomst in Griekenland werd tegengehouden. Betrokkene zou er een bevel hebben gekregen om het land te verlaten binnen de maand.

Betrokkene verklaart dat hij een aantal maanden geleden Afghanistan heeft verlaten en dat hij met de hulp twee smokkelaars via Iran en Turkije naar Griekenland is gereisd. In Griekenland werd hij opgepakt en werden op 08/02/2008 zijn vingerafdrukken genomen. Betrokkene verklaart dat hij een bevel heeft gekregen om het land te verlaten. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is via Italië naar België gekomen waar hij op 25/03/2008 asiel heeft aangevraagd.

Op 22/05/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 10/07/2008 heeft Griekenland zijn expliciet akkoord gegeven tot overname van betrokkene op basis van art. 10.1 van de Dublinverordening.

De Griekse autoriteiten bevestigen zeer uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Betrokkene verklaart ook geen gezondheidsproblemen te hebben.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

*Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde **Griekse autoriteiten**. (2) (…)*

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die, in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring, is niet voorzien in een repliekmemoratie. De repliekmemoratie, die verzoeker op 14 november 2008 heeft ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het *'non-refoulementbeginsel'* zoals dit voortvloeit uit artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

3.1.1. Artikel 2 EVRM luidt als volgt:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
- b. teneinde van rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken."*

Verzoeker licht toe dat, nu hij een schending aanvoert van artikel 2 van het EVRM, hij op basis van substantiële elementen dient aan te tonen dat het gevaar op levensberoving reëel is en dat de overheden van de ontvangststaat niet in de mogelijkheid zijn om het risico op levensberoving te voorkomen door voldoende bescherming te bieden. Hij stelt dat hij een begin van bewijs moet leveren en dat hij zich hiervoor kan beroepen op verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties. Hij benadrukt dat uit verschillende rapporten van het UNHCR blijkt dat de situatie in zijn herkomstland dramatisch is en dat een schending van het recht op leven in Afghanistan reëel is. Daarnaast voert hij aan dat aan Afghaanse asielzoekers vaak een subsidiaire bescherming wordt toegekend, in toepassing van artikel 48/4, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij besluit *"(d)at de rapporten van het UNHCR enerzijds, en de vele gunstige beslissingen op basis van artikel 48/4 § 1 Vreemdelingenwet jegens Afghaanse asielzoekers anderzijds, een deugdelijk "begin van bewijs" vormen ter onderbouwing van de stelling als zou de situatie in Afghanistan een ernstige bedreiging vormen voor het leven of de persoon van verzoeker als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dat bijgevolg het risico op een miskening van het "recht op leven" door een mogelijke levensberoving reëel is."*

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat de bestreden beslissing niet bepaalt dat verzoeker wordt teruggeleid naar Afghanistan, doch slechts aangeeft dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Er kan derhalve niet gesteld worden dat de bestreden beslissing rechtstreeks tot gevolg heeft dat het recht op leven van verzoeker in het gedrang gebracht wordt. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift

trouwens dat de bestreden beslissing slechts voorziet dat hij *“wordt uitgewezen naar Griekenland.”*

Verzoeker betoogt, in tweede instantie, dat een verwijdering toch verboden blijft *“indien met succes wordt aangetoond dat het intermediairland, in casu Griekenland, an sich het “non-refoulementbeginsel” niet respecteert, zodat de kans op een verwijdering naar zijn herkomstland, via het intermediairland, zeer aannemelijk is.”* Verzoeker stelt dat er aanwijzingen zijn dat in Griekenland het ‘non-refoulementbeginsel’ zal worden geschonden, aangezien uit verschillende verslagen *“blijkt dat de Conventie van Genève door Griekenland niet wordt gerespecteerd, zodat asielzoekers het risico lopen te worden teruggestuurd naar het land, welke ze om ernstige redenen hadden ontvlucht, zonder dat ze de mogelijkheid hadden een asielaanvraag in te dienen, of zonder dat hun asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht (verbod “indirect-refoulement”).”* Verzoeker voegt hier nog aan toe dat, indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de krachtens de verordening 343/2003 verantwoordelijke lidstaat zijn verplichtingen niet nakomt, de mogelijkheid bestaat voor de Belgische autoriteiten om, op basis van artikel 3 van dezelfde verordening, een asielverzoek toch zelf te behandelen.

De Raad sluit, gelet op de door verzoeker neergelegde stukken, niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet volledig in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Ter terechtzitting worden volgende toelichtingen van verweerder evenwel niet betwist: dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de nieuwe hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Verzoeker betoogt nog dat het feit dat het feit dat hij in Griekenland een asielaanvraag mag indienen niet toelaat te besluiten dat alle rechtsregels zullen gerespecteerd worden bij de behandeling van zijn asielverzoek. Er moet evenwel opgemerkt worden dat indien verzoeker - nadat zijn asielverzoek werd behandeld door de Griekse autoriteiten - zou menen dat zijn rechten op een of andere wijze geschaad werden, hij een beroep kan doen op de Griekse en supranationale rechterlijke instanties. Het komt de Raad evenwel in casu niet toe om over te gaan tot de schorsing of de vernietiging van een door een Belgische overheid genomen beslissing op basis van de loutere veronderstelling dat een buitenlands bestuur bij het nemen van een latere beslissing een rechtsnorm zou kunnen miskennen.

Door voorts te stellen dat zijn asielverzoek, bij gebrek aan middelen en gezien de structurele problemen die nog zouden bestaan, door de Griekse autoriteiten niet dadelijk kan behandeld worden, toont verzoeker niet aan dat zijn leven in het gedrang is in Griekenland of dat hij dreigt gerepatriëerd te worden alvorens zijn asielaanvraag zou behandeld zijn.

Aangezien verzoeker geen Iraaks onderdaan is, is de uiteenzetting van verzoeker inzake het erkenningspercentage van de Iraakse asielzoekers in Griekenland niet dienstig. Ten overvloede moet er trouwens op gewezen worden dat uit het gegeven dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in

andere lidstaten niet noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgescreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven dient elke aanvraag individueel onderzocht te worden en is het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielerzoek indienen. Door te verwijzen naar kwantitatieve gegevens wordt geen inbreuk op de door verzoeker aangevoerde regels aangetoond.

Tevens moet worden opgemerkt dat verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op algemene verslagen of resoluties, die de situatie in Griekenland voorafgaand aan de doorgevoerde hervormingen beschrijven en bekritisieren, doch waarvan niet blijkt dat zij, gelet op de doorgevoerde aanpassingen, nog enige actualiteitswaarde hebben.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar Afghanistan.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van het non-refoulementbeginsel, zoals vervat in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, of van artikel 2 van het EVRM aannemelijk.

3.1.2. Verzoeker voert impliciet de schending aan van artikel 3, punt 2 van de verordening 343/2003. Hij betoogt dat het UNHCR *“op uitdrukkelijke wijze de Dublin lidstaten beveelt om op dit moment zichzelf bevoegd te verklaren voor asielaanvragen die in principe onder de Griekse verantwoordelijkheid zouden vallen.”*

Uit artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003 kan evenwel geen verplichting afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielerzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Het UNHCR kan verder slechts een bepaalde gedragslijn aanbevelen, doch het bestuur heeft geen verplichting op deze aanbeveling in te gaan. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker in Griekenland zijn asielaanvraag zal behandeld zien op een objectieve wijze en overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève, dat niet blijkt dat de Griekse autoriteiten hem zullen blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en dat er geen redenen van medische of familiale aard zijn waardoor een behandeling van het asielerzoek in België aangewezen zou zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna:

de wet van 29 juli 1991), van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de motiveringsplicht dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat verweerder in zijn motivering zowel de feitelijke als de juridische overwegingen vermeldt op basis waarvan hij de beslissing heeft genomen en dat deze als afdoende dienen te worden beschouwd. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10, punt 1, van de verordening nr. 343/2003/EG, gemotiveerd dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag nu verzoeker eerder in Griekenland verbleef en de Griekse overheid op 17 mei 2008 heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoeker. Verder wordt geduïd dat er geen concrete basis is om verzoekers asielaanvraag in België te behandelen op basis van artikel 3, punt 2, of artikel 15 van de verordening nr. 343/2003 aangezien verzoeker verklaarde geen familie te hebben in België, dat hij aangaf in goede gezondheid te zijn en dat hij geen specifieke elementen aanhaalde waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn aanvraag in België diende behandeld te worden. Tevens wordt toegelicht dat Griekenland uitdrukkelijk heeft bevestigd dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Griekenland een asielaanvraag kan indienen, dat Griekenland de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend en dat verzoeker geen enkele informatie geeft over enige niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Ook wordt gemotiveerd dat de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis zullen gesteld worden van de overdracht van verzoeker, zodat een aangepaste opvang kan voorzien worden. Verzoeker kan, gelet op deze duidelijke en draagkrachtige uiteenzetting, niet gevolgd worden waar hij stelt dat de motivering stereotiep is en dat geen rekening gehouden werd met de mensenrechtensituatie in Griekenland. De Raad dient dan ook te besluiten dat deze motivering verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, waardoor kan besloten worden dat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker geeft voorts weliswaar aan niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, doch toont met zijn uiteenzetting op generlei wijze aan dat de motiveringsplicht miskend werd.

3.2.2. Verzoeker betoogt dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden omdat van het bestuur kon verwacht worden dat, alvorens te beslissen hem terug te sturen naar Griekenland, een onderzoek zou gestart worden *“naar de reputatie van desbetreffend land inzake mensenrechten.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat het bestuur een dergelijke beoordeling gemaakt heeft en tot het besluit kwam dat er geen reëel risico bestaat dat verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden benadrukt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een

zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 7 van het BuPo-verdrag en artikel 33 van de Vluchtelingenconventie stelt verzoeker dat de *'non-refoulementverplichting'* inherent is aan artikel 3 van het EVRM en dat ook artikel 7 van het BuPo-verdrag een dergelijke verplichting behelst.

De Raad kan onder verwijzing naar de bespreking van het eerste middel echter slechts vaststellen dat verzoeker geen schending van het non-refoulementbeginsel aantoont en herhaalt voorts dat verzoeker door zich te beroepen op algemene verslagen die dateren van voor de Griekse asielhervorming geen schending van de door hem aangevoerde verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.